

РЕШЕНИЕ

№ 9633

гр. София, 19.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 19.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6022** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 3 от КСО, във вр. с чл. 117, ал. 1, т. 3 от КСО, във връзка с чл. 145 и следв. от АПК.

Образувано е по жалба на „Яси Асетс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Й. С., срещу Решение № 1040-21-170 от 29.03.2024 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на дружеството против Задължителни предписания № ЗД-1-21-01541267 от 16.02.2024 г., издадени от контролен орган на ТП на НОИ - С. град на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на решението като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон, и в несъответствие с неговата цел. Излага се становище по същество относно наличието на действително развили се трудово-правни отношения между дружеството и лицето М. Д. Д.. Не се споделят изводите на контролните органи, че последният не е осъществявал трудова дейност. Иска се отмяна на решението и присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез адв. К., поддържа жалбата. Аргументира се, че събраните доказателства са достатъчни да обосноват извод за положен от назначения служител труд, съобразно длъжностната характеристика.

Ответникът - директор на ТП на НОИ – С. - град, чрез юрисконсулт О., изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли за отхвърляне на оспорването и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище по същество.

Административен съд София-град, Трето отделение, 36-ти състав, като взе предвид

представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Административното производство по издаването на оспорения акт започва с подадено заявление от М. Д. за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО, като е представил заповед № 1 /09.01.2024 г., издадена от „Яси Асетс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото правоотношение, на основание чл. 71, ал. 1 от КТ, считано от 10.01.2024 г. С писмо вх. № 4023-21-82/02.02.2024 г. на отдел „ПОБГВ“ относно коректността на подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за М. Д., за м.12.2023г. е издадена Заповед № ЗР-5-21-01534750/05.02.2024 г. на Ръководителя на ТП на НОИ-С. град за извършване на проверка по разходите на държавното обществено осигуряване /ДОО/ в осигурителя „Яси Асетс“ ЕООД, като проверката е приключила с констативен протокол КП-5-21-01541266/16.02.2024 г.

При извършената проверка в информационната система на НОИ е установено, че на 01.12.2023 г. осигурителят е подал уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ за сключения трудов договор за М. Д. и на 10.01.2024 г. за неговото прекратяване, считано от 10.01.2024 г. По време на проверката от „Яси Асетс“ ЕООД са представени разплащателни ведомости за м.12.2023 г. и м.01.2024 г., съгласно които на Д. е начислено брутно възнаграждение в размер на 350.00 лв., за м.12.2023 г. - за 5 работни дни, 2 дни платен годишен отпуск и 11 във временна неработоспособност и за м.01.2024 г. за 6 работни в размер на 259.09 лв. Представени са и платежни документи от П. Б. Б. за изплатено трудово възнаграждение за м.12.2023 г. и м.01.2024 г. на 14.01.2024 г. в размер на 462.06 лв. и на 17.01.2024 г. доплащане в размер на 10.58 лв. На 17.01.2024г. осигурителя „Яси Асетс“ ЕООД е подал данни по чл.5, ал.4 от КСО за М. Д. с вид осигурен „01“ за м.12.2023 г. за 7 работни дни и 11 дни във временна неработоспособност и начало на осигуряване 01.12.2023г.

По време на проверката е представено удостоверение № 12400/08.12.2023 г. издадено от МБАЛ „Н.“, в уверение на това, че детето М. Д., родено на 05.12.2023 г. в лечебното заведение е изписано на 08.12.2023г. С вх. № Р14-21-000-00-[ЕГН]/29-12-2023 г. осигурителят е представил в ТП на НОИ-С. град удостоверение, Приложение № 10 към чл. 9, ал. 1 от НПОПДОО за Д., за изплащане на парично обезщетение по чл. 50, ал. 6 от КСО до 15 календарни дни, считано от 08.12.2023 г. В същото е удостоверил, че на основание чл.163, ал.7/вместо т. 8/ от КТ със Заповед № 01-12 от 08.12.2023 г. до 22.12.2023 г. на Д. е разрешен отпуск, като в т. 2 е удостоверил, че към деня, от който е разрешен отпускът, лицето е осигурено за общо заболяване и майчинство - безсрочно, в т. 10, че детето е изписано от лечебното заведение на 08.12.2023 г. и в т.12, че лицето има право на парично обезщетение по чл. 50, ал. 6 от КСО в размер на 11 работни дни. За ползвания отпуск по чл. 163, ал. 8 от КТ от М. Д. осигурителя не е представил заповед, което е отразено и в Констативният протокол.

С ведомост от 08.01.2024 г. по декларираната платежна сметка на Д. е изплатено парично обезщетение за м.12.2023 г. за 11 работни дни в размер на 1590.36 лв. По време на проверката е представен анализ на пазара на жилищни имоти в С. и[жк], с дата 08.01.2024г., която дата не може да бъде приета като достоверна, тъй като липсват каквито и да било данни, които да потвърдят нейната автентичност.

Контролният орган е направил съпоставка между данните от подадената декларация вх. № 1019-21-1240#1/01.02.2024 г. от М. Д., в която е посочил, че работното му място е било на адрес [населено място], ул. Ген. К.“ 23 и декларацията на управителя Й. С.,

който е посочил адрес - [улица], ет. 3, ап. 6. Органът е приел, че от представените от осигурителя ведомости за декември 2023 г. на Д. са начислени и следва да му се изплати 271,59, за януари 2024 г -201,05 лв. Съгласно справка от П. банк е видно, че е извършено едно плащане на 14.01.2024 г. за сума от 462,06 лв. - заплати за декември 2023 г. и януари 2024 г. и извършено доплащане от 10,58 лв. на 17.01.2024 г., което представлява сбор от трудовите възнаграждения за двата месеца, по ведомостите.

В декларацията Д. е посочил, че за работното място е научил от познато лице, и причините за прекратяване на трудовия договор са: „не харесва начина на работа”, което не кореспондира от посоченото в декларацията на управителя, съгласно която той е наел Д., тъй като имал наблюдения от работата му от предходния работодател и защото участвал в проучване, анализ и следене на състоянието на пазара на недвижими имоти, т. е. управителя е познавал Д. и не е била нужна препоръка. В същото време Д. е посочил, че е научил за работата от познато лице, а напускането му е поради това, че не харесва начина на работа.

При извършената проверка в информационната система на НОИ е установено, че за периода от 13.09.2022 г. до 30.11.2023 г. в „Яси Асетс“ ЕООД няма назначени лица по трудов договор. След прекратяване на трудовото правоотношение с Д. също няма назначени лица, включително и до момента. В годишния отчет на „Яси Асетс“ ЕООД, публикуван в ТР към АВ за 2023 г. не са отразени средства за работна заплата.

На основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО със Задължителни предписания № ЗД-1-21-01541267/16.02.2024г. на дружеството-жалбоподател е вменено задължение да заличи подадените от него данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за М. Д. Д. за м. 12.2023 г.

В хода на административното производство са направени възражение срещу задължителните предписания, в което са изложени доводи за допуснато в административното производство съществено процесуално нарушение, поради неспазване реда по чл. 74, ал. 3 от КТ, както и неправилност на изводите на контролните органи, че Д. не е осъществявал трудова дейност. Възраженията не са приети за основателни и е направен извод, че представените доказателства, касаещи трудово правоотношение на жалбоподателя с дружеството, не се явяват достатъчни по отношение на осигурителното правоотношение доколкото наличието на сключен трудов договор и подаване на данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО не са достатъчни, за да възникне и осигурително правоотношение.

Според решаващия административен орган, в хода на проверката предоставените от осигурителя писмени доказателства, с които цели доказване на трудово правоотношение между „Я. А.“ и М. Д. не са достатъчни за доказване на реално полагане на труд от последния, още повече че в следствие на реално полагане на труд възникват осигурителните права на лицата, между които е и правото на обезщетение за безработица и правото на ползване на отпуск при раждане на дете. Независимо от представените от осигурителя „Я. А.“ писмени доказателства контролният орган е обсъдил и всички допълнително събрани по време на проверката, като при извършения анализ е взел предвид и разминаващата се информация от управител и служител и е стигнал до обосноваван извод, че М. Д. Д. не е извършвал реално трудова дейност, а се е водил формално на работа, за да ползва правата на социално осигурено лице.

Като е приел, че наетото лице М. Д. не е упражнявал реална трудова дейност по трудово правоотношение при осигурител „Яси Асетс“ ЕООД, с Решение № 1040-21-170 от 29.03.2024 г. директорът на ТП на НОИ – С. – град е оставил без

уважение, като неоснователна, жалбата на дружеството срещу Задължителни предписания № ЗД-1-21-01541267 от 16.02.2024 г., издадени от контролен орган в ТП на НОИ С. –град.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка по издаването на решението на ответника, включваща доказателства за компетентността на директора на ТП на НОИ – С. – град.

По делото като свидетели са разпитани: М. Д. и Н. Ч..

Според показанията на М. Д. в „Я. А.“ той е имал една задачата да направи анализ на недвижимите имоти в „М. ливади“ Трябвало е да направи анализ какви сгради има започнати, колко разрешителни са издадени, какви хора се таргетират и кои хора си купуват там имоти. Разказва, че е сменил работата си, защото 16 години е работил като инженер и е искал да се занимава с нещо по-различно. Казва, че не е било необходимо да ходи в офиса всеки ден. Уволнили са го, защото са се разминавали идеите за работата – той е искал първо да направи анализа, след това сайта, а управителя е искал директно да започнат с продажби да се занимават.

Разпитаната по делото Н. Ч., която е и контролният орган извършил проверката, дава показания, че проверката е била по повод постъпил сигнал от отдел „Парични обезщетения за безработица“. На фона на представените документи, не е могла да стигне да извода, че лицето е упражнявало трудова дейност, която е основание за осигуряване. До тези констатации е стигнала въз основа на различните факти и обстоятелства, които са били по отношение на разрешен отпуск 15 календарни дни при раждане на дете. Не е била представена такава заповед, за разрешен отпуск. Лицето, което е било наето на работа е твърдяло, че е работило на личния адрес на собственика на дружеството, а именно „Ген. К.“ 24. Това е същия адрес, на който е регистрирано дружеството Преди проверката, по време на проверката и след проверката в дружеството жалбоподател е нямало назначени други лица.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Решението на директора на ТП на НОИ-С. град е издадено от компетентен орган при осъществяване на административния контрол за законосъобразност на издадени по реда на чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО задължителни предписания, в кръга на правомощията му, възложени с чл. 117, ал. 1, т. 3 от КСО, който определя, че пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт се подават жалби срещу задължителни предписания на контролните органи по чл. 108, ал. 1, т. 3.

Решението е постановено в предвидената от закона писмена форма и съдържа мотиви - фактически и правни основания, от които може да се разбере каква е волята на административния орган.

Съдът не установи при постановяване на решението да са допуснати съществени процесуални нарушения.

Решението е постановено в нарушение на материалния закон.

На основание чл. 4, ал. 1 от КСО работниците и служителите са задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица. Съгласно

разпоредбата на чл. 5, ал. 4, т. 1 и т. 2 от КСО, осигурителите и работодателите периодично представят в НАП данни за осигурителния доход, осигурителните вноски за ДОО, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване и др. за всяко лице, подлежащо на осигуряване. В съответствие с разпоредбата на чл. 5, ал. 6 от КСО процедурата по подаване на декларациите по ал. 4 е детайлно регламентирана с Наредба Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите и за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, която в разпоредбата на чл. 2, ал. 1 предвижда задължение на работодателите да подават в ТД на НАП декларации по образец 1, в които да вписват изрично упоменатите в т. 1 и т. 2 данни. Според разпоредбата на ал. 6 на чл. 5 от КСО данните по ал. 4, подавани от осигурителите се използват за изчисляване и отпускане на пенсии, парични обезщетения и помощи. За работници и служители се считат лицата, упражняващи трудова дейност по трудово правоотношение. Трудовият договор, сключен между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа, следва да отговаря на изискванията за форма и съдържание, съгласно КТ. Но по смисъла на КСО, наличието само на валидно сключено и не прекратено трудово правоотношение не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като не е налице идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Легална дефиниция за понятието "осигурено лице" е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО, според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Според чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а ал. 1 и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Следователно изискването на законовата разпоредба, съдържаща определението за "осигурено лице" по смисъла на КСО е лицето реално да осъществява трудова дейност въз основа на трудово правоотношение.

В настоящия случай безспорно по делото и установено от събрания по делото съвкупен доказателствен материал е обстоятелството, че между лицето, посочено в задължителните предписания и дружеството - жалбоподател е бил сключен валиден писмен трудов договор, съдържащ подписите на страните и притежаващ всички необходими реквизити по чл. 66 от КТ. По делото са събрани и други доказателства - платежни ведомости, обяснения и др., от които може да се направи изводът, че трудовото отношение е възникнало и съществувало, поради което изводът на административния орган, че не е упражнявана трудова дейност е в разрез с тези доказателства. В тази връзка, съдът кредитира показанията на свидетеля Д., който макар да е заинтересован от изхода на делото, излага твърдения, които кореспондират и се подкрепят от писмените обяснения, дадени от управителя дружеството в административното производство, относно естеството на извършваната от Д. трудова дейност.

Съдът счита, че по същество със своя акт административният орган приема, че е налице опит за заобикаляне на закона с цел получаване на обезщетение за безработица от М. Д., тъй като по повод на заявлението му с приложена заповед за прекратяване на трудово правоотношение с „Яси Асетс“ ЕООД от 09.01.2024 г. е било поставено началото на проверка от контролния орган на ТП на НОИ – С. – град, завършила с

предписание към осигурителя - да заличи подадените осигурителни данни за М. Д.. В този смисъл, очевидно е, че се навежда довод за недействителност на трудовия договор по чл. 74, ал. 1 от КТ, макар и формално контролният орган в дадените задължителни предписания да не се е позовал на това основание, а на аргумент за липса на полагане на труд от служителя В..

Според разпоредбата на чл. 74, ал. 3 от Кодекса на труда в случаите, когато контролен или друг компетентен орган сметне, че трудовият договор е недействителен на някое от основанията, посочени в ал. 1, той незабавно сезира съда, за да се произнесе по действителността на трудовия договор. Съгласно ал. 2 на чл. 74 от КТ недействителността на трудовия договор се обявява по реда на глава осемнадесета от КТ по реда на Гражданския процесуален кодекс (ГПК). Административният съд също не е компетентен да се произнася инцидентно по реда на косвения съдебен контрол по действителността на трудов договор в производството по оспорване на административен акт, предвид изрично предвидения ред. В делото липсват доказателства, а няма и такива твърдения, че органите на ТП на НОИ – С. град, са иницирали и провели подобно съдебно производство, във връзка с установяването на действителните отношения между работника и работодателя. Вместо това, контролният орган при НОИ преждевременно и без наличието на съдебен акт, по същество е дал предписания на работодателя да коригира подадената информация за Регистъра на осигурените лица.

Съгласно чл. 74, ал. 5 от КТ страните не могат да се позовават на недействителност на трудовия договор или на отделни негови клаузи, докато тя не бъде обявена и решението за обявяването ѝ не бъде връчено на страните. В настоящия случай е налице трудов договор в писмена форма, съдържащ подписите на страните и уредба на елементите на трудово правоотношение. Предвид липсата на влязъл в сила съдебен акт, който е обявил недействителност на сключения и редовен от външна страна трудов договор следва, че издадените задължителни предписания и решението на директора на ТП на НОИ са незаконосъобразни. Едва след произнасянето на районния съд по реда на ГПК би било налице основание за издаване на оспореното предписание по реда на чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО. В този смисъл е Решение № 6202 от 21.05.2024 г. на ВАС по адм. дело № 6713/2023 г., VI о.; Решение № 11049 от 14.11.2023 г. на ВАС по адм. дело № 369/2023 г., VI о.; Решение № 534 от 15.01.2021 г. на ВАС по адм. дело № 4787/2020 г., VI о.

Извън горното, съдът приема, че в настоящия случай безспорно по делото се установява, че е налице валидно сключен договор между Я. А.” ЕООД и М. Д.. Представени са всички документи удостоверяващи, както сключването, така и изпълнението му. Служителят е работил при дружеството – жалбоподател като „търговец, недвижими имоти“ по Трудов договор № 1/30.11.2023 г., сключен със срок на изпитване шест месеца в полза на работодателя, с 8-часов работен ден, основно месечно възнаграждение в размер на 900 лв., в периода 30.11.2023 г. – 10.01.2024 г. Договорът е регистриран в ТД на НАП, на Д. е връчена длъжностна характеристика.

На практика, внимателният прочит на констативния протокол и на мотивите на ответника, отразени в решението му, води до извод, че приетата липса на

трудова дейност от Д. през периода на действието на трудовия договор е следствие на това, че служителят е разполагал с гъвкавост /да работи от къщи или в офиса/, факта, че след прекратяване на трудовото правоотношение с Д., както и преди неговото назначаване дружеството също няма назначени други лица. В случая спецификата на дейността на Д., в по голяма част от времето, през което се извършва е свързана извършването на проучване на пазара и неправилно е прието, че това не може да се осъществи извън офиса на дружеството. На практика ответникът, чрез доказателствената си теза, изисква необосновано всяка трудова операция по изпълнението на трудовото правоотношение да се документира и съхранява. Действително, трудовите правоотношения са били за кратък период от време, както и М. Д. е получавал по-висока работна заплата на предходното си работно място, но това не е основание те да бъдат недействителни. По делото, относно престирания от Д. труд са събрани писмени доказателства, неоспорени от ответната страна, въз основа на които може да се приеме, че същият е упражнявал трудова дейност при осигурителя „Яси Асетс“ ЕООД, поради което изводът на административния орган в обратния смисъл е в разрез с тези доказателства.

Предвид изложеното съдът намира жалбата за основателна, а оспореното решение на директора на ТП на НОИ – С. - град, с което е отхвърлена жалбата на „Яси Асетс“ ЕООД против Задължителни предписания № ЗД-1-21-01541267 от 16.02.2024 г. на контролен орган при ТП на НОИ – С. - град, за незаконосъобразно и като такава, подлежащо на отмяна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят разноски. Претенцията на жалбоподателя за разноски, формулирана още в жалбата и поддържана по същество в съдебното заседание е за присъждане на адвокатско възнаграждение от 500 лева, а също и разноски от 50 лева държавна такса, видно от списък по чл. 80 по ГПК, следва да бъде уважена. Претендиращият размер за адвокатско възнаграждение е минималния по чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, като същия не следва да бъде редуциран.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 36-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1040-21-170 от 29.03.2024 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на „Яси Асетс“ ЕООД срещу Задължителни предписания № ЗД-1-21-01541267 от 16.02.2024 г., издадени от контролен орган в ТП на НОИ - С. град на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО.

ОСЪЖДА Националният осигурителен институт да заплати на „Яси Асетс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Й. С., сумата от 550 /петстотин и петдесет/ лева разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба, пред Върховния административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от получаването на

съобщение за неговото изготвяне с препис за страните.

СЪДИЯ: